З житя Галичини під Радянським Правлінєм.

Передруки з органу галицького селянства "БІЛЬШОВИК" з днів 26. і 27. серпня 1920.

ПРАВДА В ОЧИ.

Ми, большевики, говоримо отверто: Боремо ся і бороти ся будемо до останного за знищене суспільних кляс, за рівність всіх людий, за волю всіх поневолених, за диктатуру бідноти.

Ми кажемо: Не буде мати спокою ні щастя трудовий народ так довго, доки над ним стоятиме цісарський і панський жандарм, або дідич і фабрикант. Ми кажемо: Земля і фабрики не можуть бути власністю одної людини, тільки всего трудового народу. Ми кажемо: Хто не буде працювати, той не буде їсти! Ми зносимо ріжниці пана і робітника-селянина. Всі ми люди, всі ми рівні, всі маємо руки, всі мусимо працювати. Використовувати працю других, ми не дозволимо. І кличемо: "Ми шлях землі новий покажем, царем всесвіта буде — Труд!"

Проти сих кличів бореть ся з нами буржуазія всього світа. Царі, князі, капіталісти-богачі, фабриканти, дідичі і ґенерали проти нас. Вони напружують всі сили, мобілізують проти нас війська та підпомагають своїми грішми всяких дураків, що йдуть проти нас.

І ми отверто кажемо: "Ми не спочинемо так довго, доки не повибиваємо всіх зубів буржуазній гадині. Ми не одні. З нами біднота всього світа. В наших рядах міліони таких як ми, в наших рядах сотні тисяч комуністів у всіх закутинах світа, готових кождої хвилі піти за Велику Ідею на смерть.

І ми заявляємо: Так довго будемо бити нашими молотами в лоби буржуазії, що противить ся нам, доки гнилі, сплісніли їх мозги не обризкають стрих стін робітничих підвалів і убогих селянських хат! Покорить ся вона нам, ми заставимо працювати її з нами, заставимо позбути ся панських роскоший і примх. Буде противити ся нам, то ми своєю зелізною — загартованою рукою зуміємо приборкати збунтоване панство.

Наш боєвий клич: "Земля і воля трудовому народови, рівність і братерство всім людям".

Абба.

В РАДЯНСЬКІЙ ГАЛИЧИНІ.

У визволених повітах.

В нових визволених повітах, селяни дуже радо витають Червону Армію. Після піврічного панованя польської шляхти, наші селяни аж тепер відітхнули. Богато з них вступає в Червону Армію. За їх приміром повинні піти всі селяни і робітники инших повітів. Червона Армія повинна дістати сим разом доповнене в людях від визволеної Галичини. Се буде наша вдячність за волю. Тому всі як оден спішім в ряди Червоної Армії, бо тільки вона беть ся за інтереси селян і робітників, тільки вона боронить бідний народ перед жандармами, дідичами і панщиною! Всі в бій за житє, за волю і землю!

М. У.

Скалатський повіт.

Селяни задоволені Радянською Владою і Червоною Армією. Саме тепер голосить ся добровільно богато молодих хлопців в ряди Червоної Армії. Честь і слава молодіжи Скалатщини! За приміром вашим піде молодіж всіх повітів!

Смерть панам — катам трудового народу! Хай живе Воля!

З житя зелізничників.

Незвичайно гарно поставили ся до Робітничо-Селянської Влади в Галичині наші зелізничники. Вони може найбільше зі всіх витерпіли за пановане шляхти. Їх жінки і діти пухнули з голоду, самі ходили босі і обдерті. Пани не приймали їх на службу. Тому не дивниця, що з приходом Радянської Влади і Червоної Армії, товариші зелізничники відітхнули. Вони зараз приступили до орґанізації зелізничих Революційних Комітетів, читалень і клюбів. Поки що нам відомо про зелізничі Ревкоми і клюби на ст. Підволочиська і Тернопіль та по дрібних стаціях на лінії Підволочиська — Золочів.

Бібліотека Червоних Стрільців.

В Н-ким курені в Тернополі є добірна політична русько-українсько-польська бібліотека. Дозволять ся користуватись нею членам профсоюза та союза комуністичної молодіжи.

Червоні Галицькі Стрільці до народу Галичини.

Червоні Галицькі Стрільці з нагоди свойого приходу на визволену галицьку землю, видали до селян, робітників і всіх чесних громадян Галичини відозву, в якій переказують своє тяжке нужденне житє по виході з Галичини, про підле і мерзенне обманюванє їх народними злодіями—офіцирами та самозванцями провідниками, і ділять ся з народом своїми гарними враженями з Радянської Росії. Відозва кінчить ся закликом до робітників і селян, допомогти їм у важкій боротьбі проти панів і шляхти, та вступати в Червону Армію.

НЕ ВИКЛИКАЙТЕ ВОВКА З ЛІСА.

Нам пишуть: В селі Н. в Тернопільщині, священник сказав до селян: "Як мені заберуть землю, то я замкну церкву і не буду вінчати".

Погроза не так страшна для селян, як для самого короткозорого "отця". Перш всего "духовний пастир" забув, що ще недавно проповідав з казальниці що: "лекше верблюдови перелізти через вухо ігли, чим богачеви дістати ся до царства небесного". По друге, забуває вузколобий "отець", що проти бистрої води не можна плисти і дуже небезпечно. По трете забуває необережний "проповідник слова божого", що він живе тепер в революційній селянсько-робітничій Републиці, яка вправді зовсім не мішаєть ся до релігійних справ і відділила церкву від держави, але не буде також дивити ся крізь пальці на того, хто ворожо поставить ся до Революції і її прав.

Церковна земля "отче" не ваша, а народна і ви на ній ніколи не працювали.

І вам отченьку годилоб ся на кінци сказати народну пословицю: "Бери Петре на розум", та ми краще скажемо иншу: "Не викликай вовка з ліса". Роздумайте собі добре отченьку сі слова в безсонну ніч.

М. Ірчан.

БУЧАЦЬКИЙ ПОВІТ.

Прийшла Червона Армія і ми відітхнули. Не відітхнули, а випростували крижі, підняли сміливо голову в гору. Неначе наново вродили ся на світ. Бо було тяжко, дуже тяжко жити. Пани, підпанки, дідичі, економи, жандарми і всяка инша дрянь мучили народ, катували немилосердно. Часто попадало ся нашим селянам в деяких селах від петлюрівців. Наші люди аж тоді переконали ся, що петлюрівські т. зв. "національні борці", а по правді національні злодії отаманчики, сотники і їх прихвостні — темні "козаки" — розбійники та бандити. Селян здорово облупили, від голови до ніг. Червона Армія, се наше нове житє. День визволеня ми всі святкували, як день великого празника. Селяни підпомагають армію чим можуть, а богато сільських хлопців пішло з нашим фронтом проти панів. По селах засновані вже Ревкоми, тільки біднота ще досить не сміло береть ся до діла. Відчуваєть ся велика недостача радянських ґазет і книжок.

Рідкі Гості.

Тому два дні відвідали 14-ту червону армію представники III. Інтернаціоналу комуністи т. Садуль, Вержа, Лепті Лефер з Франції; т. Серраті, Бомбачі, Бордіґо, Поляно і Поверані з Італії; т. Милкіч, делеґат Сербії; тов. Тумберт Дроз (бувший священник) з Швайцарії; і т. Міценбер від Німеччини. Кромі них був представник Грузії і народний комісар земельних справ України тов. Мануїльський. Представники на вічу витали горячими словами хоробру червону армію і взивали видержати в боротьбі до кінця, бо тільки червона армія бється за волю і щастє бідного народу і недалекий той час, як її на допомогу повстануть всі поневолені народи світа всіх держав.

Від червоної армії військом т. Козенко покляв ся не випустити з рук кріса так довго, доки всі поневолені світа не заживуть вільним-новим житєм, без катів-панів і богачів-капіталістів.

Маніфест

Революційного Комітету Польщі.

"За нашу і вашу свободу".

Визволяючи себе, геройський робітник Росії одночасно визволяє з під ярма і визиску робітників і селян Польщі.

Червона Армія йде тепер до нас з давним кличем: "За нашу і вашу свободу!"

Правительство Польщі навязало правдиву війну нашим братам.

За мир.

Червона Армія бореть ся перш всего за мир, бо тільки мир дасть можливість їм завести новий лад.

Правдивий мир, забезпечуючий їх від нових нападів на їх свободу, може бути заключений тільки між соціялістичною Росією і Соціялістичною Радянською Польщею.

До Діла.

Створений на території звільненій з під ярма капіталу тимчасовий Революційний Польський Комітет закликає до діла. В першу чергу необхідно вирвати фабрики з рук капіталістів і передати їх у власність народу і під управу робітничих комітетів.

Маєтки дідичів і ліси переходять на власність народа. Дідичів треба прогнати і управляти їхніми маєтками повинні комітети сільської бідноти.

Земля трудового селянства залишаєть ся недоторканою.

В містах управа переходить до рук робітничих делеґатів, а в селах орґанізують ся волосні ради.

Коли в цілій Польщі буде повалене кріваве правительство, яке повело країну на шлях злочинної війни, зїзд делеґатів працюючих міста і села отворить Польську Соціялістичну Радянську Републику.

Пролетарі всіх країн, єднайте ся!

Великий клич здійснюєть ся. Пролетарі всіх країн, єднайте ся!

Готуйте новий лад в Польщі.

Визволяйте з тюрем політичних вязнів, ваших братів і проводирів.

Бистро озброюйте ся для оборони здобутої свободи.

Орґанізуйте всюди місцеві ревкоми.

Нехай живе визволена Робітнича Соціялістична Польща!

"ГЕРОЙСТВО" ПОЛЬСЬКИХ ПОГРОМЩИКІВ.

Ґазета "Правда" з Москви з 17 с. м. (серпня 1920 р.) подає таку вістку з Мінська: Оден кореспондент Російської Телеґрафічної Агенції по освободженю околиць Мінська Червоною Армією разом з одним англійським і одним італійським товаришом відвідав місточко Кайданово, що лежить 35 верстов від Мінська, щоби оглянути сліди погромів і грабіжи польського війська. Вони побачили там таке: Зелізнича стація і всі будинки зелізничників спалені. Із 700 домів і склепів в місточку остало всего около 300 і ті остали тільки завдяки викупови грубими грішми. Польське військо грабило доми, майно забирали на вози а доми поливали нафтою і підпалювали. Одну 75-літну старушку, котра просила ся, щоби її не грабили — леґіонери кинули в горіючий дім, де вона серед великих мук згоріла.

Також убили 16 людий а одного живцем закопали. Крім того насилували публично дівчат і жінок. Забрали з місточка весь скот і все добро, а що не могли вивезти то спалили. Тепер місточко зовсім мертве.

Ріжні Вісти.

По шляху до усуненя грошевої системи.

Московське споживче Т-во запропонувало Раді Народних Комісарів завести систему безплатної роздачі хліба всьому населеню. До сього часу безплатно одержували хліб тільки діти. Назване Т-во плянує безплатну роздачу других споживчих продуктів першої необхідности, щоби таким чином, постепенно усунути грошевий оборот та привчити маси наглядно до здобуваня продуктів в комуністичному дусі.

—

Товариші селяни! Пишіть про свої справи до вашої ґазети "Більшовик". Дописи передавайте в повітові Ревкоми, а вони перешлють в редакцію.

Червона Армія допомагає селянам.

Червоноармійські частини стають у великій пригоді в сільській роботі, особливо під час жнив. Червоноармійці не тільки самі працюють на полі, а щей дають селянам під час возовиці коні, коси, то що. Один з полків післав два загони, які вижали цілих 350 десятин. Селяни дуже радіють з сієї допомоги і в свою чергу, чим тільки можуть, допомагають армії.

БЕРИ КРІС І ШАБЛЮ В РУКИ!

Хочеш жити, а не гнити —
Пробудись, не спи!
Бери кріс і шаблю в руки,
В Армію іди!

Хоч принести кращу долю
Для батьків, синів?
Бери кріс і шаблю в руки
Громити панів!

Хоч свобідним жити в хаті
На рідній землі?
Йди на фронт, добути волю
Дітям і собі!

Хоч без пана в світі жити?
Не дрімай, не спи!
Бери кріс і шаблю в руки
В Армію іди!

Написав Червоний Стрілець
Митро Гуцул.

ВІСІМ ЗАПОВІДИ
Робітникам і Селянам.

1. Держи міцно в руках свій молот і плут, щоби було більше хліба, бо в тім наша побіда.
2. Шануй Робітничо-Селянську Владу, бо вона дає тобі всі вольности: землю, фабрики, копальні і рівність.
3. Орґанізуй ся в спілки і ради, бо тільки в єдности наша сила.
4. Запамятай собі і дітям своїм скажи, що пан, жандарм, панський лизун і всякий богач, ворог бідного працюючого народу.
5. Підпомагай всіми силами Робітничо-Селянську Червону Армію і висилай зараз до неї своїх синів.
6. Бори ся зі спекуляцією хлібом і грішми, бо її викликують наші вороги.
7. Селянине і селянко, памятай, що в місті пухне з голоду робітник, який виробляє для тебе полотно, шкіру, серпи і плуги.
8. Як будеш про се все памятати, визволиш себе і своїх дітий з дотеперішної нужди.

ПАНСЬКА ЖУРА.

З горами клунків сидять на двірци в Перемишли граф Холеровський і шляхтич Юзеф де-Холява-Псякревський. Утікають в світ за очи.

— Пане Псякревський — озвав ся граф — говорять, що ті большевики вже взяли Золочів, Бережани і доходять до Львова.

— Так пане граф, се правда — потвердив сумним голосом другий пан.

— Пане Псякревський — питав розпучливим голосом граф Холеровський. Прошу сказати мені як може пан, скажім мій син, що зараз також служить офіцером в армії, утікати перед хлопом, простим хамом? Се-ж сором, страшний сором для польської "ойчизни". Боже, боже, за віщо-ж так караєш нас? Ми-ж тобі косцьоли строїли де було треба або не треба, ми для тебе тисячі ксьондзів виховували, ми для тебе душі неправедних навертали на правдиву католицьку віру, а ти такий невдячний боже"...

І у великих очах графа блиснули сльози.

— Так, так пане ґраф — кивав безнадійно головою Псякревський — бог забув про нас...

— Се все страшне — жалібним голосом пищав ґраф. Я бою ся думати, я не можу їсти, не можу спати ночами. Бо пане Псякревський, прошу представити собі: той сам хлоп, бидло, хам, що ще недавно цілував мене в руку і стояв зігнутий в троє з відкритою головою, як я надходив, або брудний, обмурзаний робітник з моєї фабрики — може завтра або після завтра прийти без дозволу в мій палац і босими ногами, або великими хлопськими чоботами, буде ходити по моїх роскішних покоях, топтати буде перські дивани, щей гукатиме: "Тепер наша влада — геть відси буржуї! Се все майно робітників і селян".

— Се правда пане ґраф, се в нас буде. Хлоп всюди однаковий! Нам пане ґраф треба утікати і то скоро, дуже скоро — шептав Псякревський.

— Куди-ж утікати? — розпучливо крикнув ґраф. В Німеччині таке саме, як у нас, в Анґлії і Франції робітники також ворушать ся. І хто видумав той большевизм? Чи не лучше сидіти тихо як давно? Ні! Є якісь лайдаки, що бунтують хлопів проти нас, відбирають землю, фабрики... А ви пане Псякревський кажете утікати. І куди? Проклятий большевизм пливе-котить ся по цілому світі. Куди-б ми не поїхали, він нас дожене...

І оба пани важко зажурили ся. Зближала ся їх остання година...

М. Ірчан.

Надіють ся скорого підписаня совітсько-анґлійського договору.

ЛОНДОН, 23. лютого. — "Дейли Геральд" доносить, що обі сторони згодили ся на деякі поменші зміни в російсько-анґлійськім торговельнім договорі та що нема жадних важнійших перешкод в його підписаню.

Леонід Красін, представник Совітської Росії, прибуде до Лондону в протягу кількох днів. Надіють ся, що в короткім часі прийде вже до підписаня торговельного договору.

ЗІ З'ЇЗДУ НАРОДІВ СХОДУ.

(Важнійші реферати зі стенографічного протоколу.)

(Продовжене).

Промова Зіновева.

Перше завдане нашого зїзду заключаєть ся в тім, щоби розбурхати міліони селян, щоби пояснити їм, що треба глубоко зорати землю, щоби підняти нові селянські пласти і пояснити їм, що поза братерський союз, зорґанізований робітничою клясою світа, нема виходу, що без того загибіль — а при тім союзі повна побіда праці, повна переважа над грабителями і гнобителями світа, — над анґлійськими, французькими імперіялістами, які гнобили вас десятки літ, — ся повна побіда буде забезпечена.

Товариші, III. Інтернаціонал з перших своїх заяв покликав ся на те, що нині світ поділив ся на державні і недержавні нації, нації пануючі і нації пригнічені.

Другий Інтернаціонал не хотів сего говорити. Він говорив про рівність взагалі, не розбираючи точно, як маєть ся справа в житю. На II. Конґресі Комуністичного Інтернаціоналу в Москві покликались ще раз на той факт, що світ ділить ся на нації державні і нації поневолені.

Товариші, ще до війни і підчас війни нам доводилось покликатись на се. В одній з наших праць (хто інтересуєть ся, може прочитати в моїй книзі "Війна і кріза соціялізму") нам доводилось вказувати, з цифрами в руках, на те, що перед війною світ ділив ся так: шість так званих найбільших держав, котрі нараховували 437 міліонів населеня — держали в неволі всі прочі краї і держави, котрі мали 1,220 міліонів населеня. Так стояла справа до кінця війни. Тепер справа змінилась ще на гірше. Тепер ви знаєте, що пару так званих великих держав вийшли з гри. Тепер є менше великих держав, менше грабителів. Америка, ..., Франція і Японія, сї чотири великі грабителі, після обчисленя зробленого тов. Леніном на нашім зїзді, маючи самі ледви чверть міліярда населеня, поневолюють міліярд і чверть населеня зависимих від них націй. В моїй книзі, про котру я вам згадував, я обчислив: пять процент Анґлійців є великими власниками в Анґлії, і сих пять людий на сто поневолюють не тільки решту Анґлійців, але ще й 890 людий кождий ріжних инших народів: Індусів, Персів, Китайців і т д.

Так було до війни, так і лишилось тепер. Завданем сего Зїзду Сходу заключаєть ся в тім, щоби взяти на увагу перше всего сей факт і пояснити його кождому робітникови. Зрозумійте се. Кождий більший анґлійський капіталіст, примушує працювати на себе не тільки десятки і сотки анґлійських робітників, але й сотки і тисячі селян в Персії, Туреччині, Індії і по многих инших залежних від анґлійського капіталу краях. З сего всего треба зробити той висновок, що тому півтораміліярдовому пригнїченому населеню треба перше всего злучитись і тоді не буде на світі тої сили, котраб примусила нас покоритись грабителям анґлійським капіталістам. І представники робітників-комуністів всего світа звертають ся до вас, народи Сходу, і подають вам братерську руку помочи в тій тяжкій, але необхідній боротьбі. Ми щиро переконані, що ту руку европейського і американського робітника, протягнену до вас, ви чесно приймете і відповісте нам дружним стисненєм (Оплески).

Ми знаємо, що трудові маси Сходу не по своїй вині місцями дуже відсталі: неграмотні, темні, костеніють в пересудах, не вміють читати ґазет, не знають того, що творить ся на білім світі, не розуміють найблисших елементарних прав гіґієни. Над сим можуть насміватись лише лакеї імперіялізму. Се не є виною нещасних працьовників — Турків, Персів, коли вони неграмотні. Се біда не їхніх рук. "Цивілізована" буржуазія, засїдаюча в Парижі, Лондоні, придумує ріжні способи, щоби держати в темноті Індуса-селянина, трудового Перса, та Турка.

Завдане більше цивілізованих, більше грамотних, більше орґанізованих робітників Европи та Америки полягає в тім, щоби помогти відсталим працьовникам Сходу. Не насміватись над ними, не гордуватись, не чванитись своїми більшими здібностями над відсталістю східних селян, а боліти душею за їх темноту і відсталість, протягнути їм руку помочі і помочи в усім, чим лише можна: навчити їх володіти оружем і звернути їх проти білих "цивілізованих" звірів, котрі засїдають в конторах, банках Лондону, Парижа, — щоби допомогти селянам Сходу забрати землю в свої руки, помогти їм провадити ту велику революцію, котру розпочали російські селяни після таких тяжких трудів.

Ми знаємо, що в декотрих краях Сходу духовенство і февдали зуміють помастити селянинови по губах, так, що йому може здаватись, що він одержить землю, коли в дійсности він нічого не одержить; вони зуміють зробити добру лапку на відсталого темного селянина. Сей обман ми повинні розкривати і рідняти народи Сходу, щоби вони зробили такую-же аграрну земельну революцію, яку зробили селяни Росії — ті селяни, які ще пів сотки літ тому назад були кріпаками, та і тепер ще в великій більшости неграмотні. Чому-ж те, що зміг зробити недавний ще кріпак, російський селянин — чому не зможе того зробити селянин Туреччини, Персії, Індії, Китаю, Вірменії і т. д.? Ми твердо переконані, що селяни всего Сходу при умілім руководстві зорґанізованих робітників Заходу зуміють тепер підняти на ноги сотки міліонів селян, щоби виконати правдиву, глубоку земельну революцію, щоби прочистити ґрунт, щоби не лишити великих власників, щоби не лишити кабали податків, довгів і всякого способу инших хитрощів, богачів, щоби передати землю в руки трудових мас. От, з чим іде до вас Комуністичний Інтернаціонал!

Пролетаріят хоче допомогти вам взяти землю і створити вільний союз всіх народів світа. Ось проста програма, котра записана в серці кождого чесного працівника Европи і те пер повинна бути записана вами представниками працівників Сходу.

Товариші, наш зїзд в Москві міркував над тім, чи зможе відбутись соціялістична революція в краях далекого Сходу перше, ніж ті краї перейдуть через капіталізм. Ви знаєте, що довгий час була така опінія, будьто-би кождий край з початку повинен перейти через капіталізм, повинні створитись великі фабрики і великі власники, робітники повинні неприміно згуртуватись по містах, і тільки тоді можна висовувати справу соціялізму. Ми гадаємо тепер, що се не так. З тої хвилі, коли хоч-би один край вирвав ся з кайдан капіталізму, як отсе зробила Росія, з тої хвилі, коли робітники висунули на чергу справу пролетарської революції, з тої хвилі ми можемо сказати, що і Китай, Індія, Туреччина, Персія, Вірменія можуть і повинні розпочинати боротьбу прямо за совітський лад. Робітники Европи беруть владу, розуміють ся, не для того, щоби грабувати Туреччину, Персію і инші краї, а для того, щоби помогти їм. Раз се так, то такі краї можуть і повинні готовитись тепер до совітської революції, можуть і повинні готовитись для того, щоби усунути в себе поділ на богацтво і бідність, щоби створити державу праці і заключити тясний союз зі зорґанізованими робітниками всего світа.

Паралельно з тим ми ставимо перед вами запит: яка буде форма держави зорґанізованого Сходу? Ми дійшли до того висновку, що повинні створитись ради і там, де нема міських робітників. Ми можемо створити в такім разі державу селянських трудових рад. Не "ради" забавки, які підсовують вам часто тепер в Туреччині, а правдиві ради, де кождий селянин-працівник матиме виборче право. Я читав в журналї "Красний Дагестан" про те, який виборчий закон в ради встановляєть ся тепер Дагестанцями і що право вибирати в селянські ради має тільки чесний працівник-селянин, в котрого число худоби не перевисшає такого то й такого числа. Я не берусь розбирати, чи правильні, чи ні ті числа, але вибір правильний. В кого рогатої і всякої иншої худоби більше, ніж потрібно для оброблюваня свого господарства і небідного істнованя його родини, і хто наживаєть ся на чужій нуждї, той не повинен мати доступу в наші селянські ради. Се повинні бути дійсно ради праці, які лише орґанізують людий праці, які дбають не про наживу, не про спекуляції, а про загальний добробут. Ми повинні орґанізувати такі ради, які будуть правдивими провідниками волї трудових мас.

Ми звертаємо не тільки до тих, що стоять на точці погляду комунїзму, але і до безпартійних. Ми маємо дві течії. Перша — дуже бурлива і могутна течія робітничої пролетарської комуністичної боротьби в Росії і Німеччині, Франції, Італії, котра всюди ширить ся; друга течія, ще не досить міцна, місцями робить звороти — се рух пригнічених націй, котрі ще не знають добре, чого вони хотять, але вже відчувають, що їх спину давить тягар, що на карку сидить анґлійський і французький капіталіст.

Ми хочемо, щоб ті дві течії все більше й більше зближались, щоби друга течія очистилась від національних пересудів, щоби обидві сї течії злились в один бурливий могутний залив, котрий як бурливе море розторошить всякі перегороди на шляху, очистить землю від всякого лиха, від якого ми так довго терпіли.

І тому я кажу: ми терпеливо піддержуємо ті ґрупи, котрі ще не з нами, навіть в деяких справах проти нас, — приміром в Туреччині, як самі знаєте, Совітське правительство піддержує Кемаля. Ми не забуваємо ні на хвилинку, що рух, котрим кермує Кемаль, не є комуністичним рухом. Ми се знаємо. Перед мною з ентографічного протоколу з першого засїданя турецького народного правительства в Анґорі, сам Кемаль говорить, що "особа Каліфа і султана священна і ненарушена".

(Дальше буде.)

Убійник Мірбаха.

ҐДАНСЬК.— Німецький журнал "Оствах", подає історію убійства графа фон Мірбаха, німецького амбасадора в Росії, якого убито в Москві в 1918 р., та доказує, що совітські власти не робили нічого, щоби потягнути убійників до відвічальности.

Блюмкін, один з тих убійників, є тепер літературним світочем в Москві і займає урядове становище в Совіті. Він є членом лівого крила соціялістів революціонерів і свого часу мав спеціяльне призначене в 5-ій совітській армії. Його поезії і прозові твори є вельми популярні. В літературних кружках, як каже "Оствах", жартують з його злочину; один з товаришів Блюмкіна висловив ся раз про се так: "Будь-що-будь треба більше здібности, щоб бути добрим письменником, чим щоби кинути бомбу на Мірбаха".